

Dzieje wsi Dąbrowica

Autor: Izabela Stapor

{smoothgallery album=312}Najprawdopodobniej nazwa miejscowości pochodzi od pól, które nazywały się „Dąbrowy”; według opowiadań przekazywanych z pokolenia na pokolenia nie było wokół żadnych wsi tylko moczary porośnięte olchą, brzezina i wiklina.

Jak podaje Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego wydany w latach 1880-1897, Dąbrowica – z Ślęzakami, Kaczakami, Markami, Józefowem i Konięcpolami – była 100 lat temu wsią złożoną z 343 domów i zamieszkiwana przez 1987 mieszkańców. Był to obszar dworski: gruntu ornego 904, łąk i ogrodów 510, pastwisk 135, lasu 1522 metrów. Na terenie wsi funkcjonowała gorzelnia. Właścicielem ziem był Feliks Bogusz.

Do dziś w centrum wsi zachowała się murowana kapliczka, nosząca datę 1913 roku, którą wybudowano jako dowód podziękowania Matce Bożej Nieustającej Pomocy za ocalenie, gdy w latach 1912-1913 wieś nawiedziła cholera. Do dziś z dawnych czasów zachowały się drewniane kapliczki oraz nieliczne zagrody. Wieś Dąbrowica należy do gminy, Miastem powiatowym jest Baranów Sandomierski. Pierwsze wzmianki o mieście pochodzą z roku 1135 z czasów Bolesława Krzywoustego. Nazwa Baranów wywodzi się od hodowli baranów jaka od niepamiętnych czasów prowadzili mieszkańcy osady. W średniowieczu wybudowano tutaj gród obronny, a w 1354 roku Kazimierz Wielki nadał osadzie prawa miejskie. Miasto rozwijało się dzięki handlowi zbożem. Pod koniec XVI wieku w Baranowie Sandomierskim zaczęło rozwijać się rzemiosło szczególnie sukiennictwo, kuśnierstwo oraz szewstwo. Około 1771 roku Baranowem władał hrabia Józef Potocki. Po wojnie przeprowadzono reformę rolną, w wyniku której zamek i ziemia przeszły na skarb państwa.